

седналъ на единъ дървонъ трупъ съ кръ-
стосани крака, рѣши си козината съ една

треска, за да махне
катрана. Тогава
чакъ тя разбра-
ла, какъ хубавич-
ко я билъ из-
мавилъ заекътъ.
— Бъ ежпинака,
въ кжпинака!...—
викалъ той. —

Тамъ съмъ се раждалъ и съмъ растналъ
азъ, да! Тамъ съмъ се раждалъ, тамъ
съмъ отрасналъ!

Послѣ, като се поклонилъ подигравателно
на кумицъ Лиспа, отърчалъ весело въ
дупката си, щастливъ и доволенъ, че ус-
пѣлъ да излѣзе здравъ и читавъ изъ това
прѣмежливъ.

Е. Милкин

МИЛКИНАТА ХИТРИНА.

Милкини живѣятъ на чифлика си близу
до града. Прѣди коледа тѣ заколиха една
свиня. Цѣлъ день всички домашни бѣха заняти
съ пърлене и чистене. Даже и на заранѣта
имаха работа по нея: масѣта прѣгопваха, на-
деници пълниха, сланина солиха... Най-
послѣ прибраха всичко въ киляра.

На другия день Милкинитѣ родители и
лея ѝ отидоха въ града. Излѣзли бѣха и
слугитѣ отъ чифлика: кой съ добитъка, кой
за дърва... Вжкци бѣше останала само
Милка.

Това заблѣжиха двама негодници, които
отгнѣколко деня обикаляха около чифлика.
Тѣ бѣха видѣли, че Милкини си клаха сви-
ня, и бѣха намислили съ нея да се обла-
жатъ по коледа

Скрити наблизу въ хрсталака, щомъ
видѣха, че хората отъ чифлика излѣзоха, тѣ
се вмѣгнаха вжтрѣ и затършуваха. Когато
бѣха влѣзли вече въ киляра и пълниха чу-
валитѣ си съ сланина, масъ и наденици,
Милка чу шума, приближи тихо и видѣ всичко,
безъ крадцитѣ да я усѣтятъ. Веднага
тя съобрази, че ако извика, крадцитѣ ще ѝ
дадатъ единъ ритникъ и ще избѣгатъ съ
пълнитѣ чували; нѣмаше кой да ги спре.
Затова тя ето що намисли: отиде въ избата,

ключоветѣ отъ която бѣха у нея, земъ нѣ-
колко бутилки отъ старото вино, отпуши ги
и прѣдпазливо ги сложи въ стаята прѣдъ
киляра. Слѣдъ това заключи стаята отгънъ
и, безъ да губи ни минутка, затече се въ
града, право въ управленieto, дѣто разказа
всичко.

Въ това врѣме какво вършиха двамата
харници? Като напълниха човалитѣ и се
капѣха да тръгнатъ, тѣ съгледаха бутилкитѣ
съ виното.

— Охо, и винце!.. Я да се почерпимъ!
— рекоха си тѣ.

Сложиха чувалитѣ и почнаха да опи-
тватъ ту една, ту друга отъ бутилкитѣ. А
защото Милка нарочно бѣ донесла и бѣло и
червено вино, тѣ скоро се напиха като кю-
туци. Когато стражаритѣ отвориха вратата,
двамата приятели хъркаха на пода подъ ма-
сата.

На заранѣта чакъ тѣ се събудиха и се
видѣха върху голитѣ пейки въ една не твър-
дѣ привѣтлива стая. Веднага разбраха, че
нѣма да посрѣщатъ коледа у дома си, та
макаръ и съ хѣббецъ и солчица.

А Милка едва се отгърваше отъ похва-
литѣ за нейната съобразителность, които ѝ
идѣха отъ всички страни.

Дѣдо Мерандулъ се пързая.

Дѣдо Мерандулъ е чужденецъ-самотникъ.
Прѣзъ прозореца на гостиницата той видѣ
купъ весели дѣца да отиватъ, съ шейни въ
ржцѣ, на пързалката. Дѣлго ги гледа и имъ
се радва. Спомни си той за своитѣ честити
дѣтски години и му домжчя въ нѣщо...
— „Ще ида и азъ да се попързаямъ съ
тѣхъ“, рече отсѣчено той. Изпи още една
чаша вино, отиде бързо, та купи една шей-
на, и — по дѣдата, по дѣдата, та на пър-
залката...